

bedre stillede Folks Hænder. Dette Thing udgaar jo fra det hele Folk, og her vil blive repræsenteret baade de, der gaa til Høire, og de, der gaa til Venstre; og i samme Forhold, som de forskellige politiske Retninger findes blandt selve Bølgerefolket, ville de kunne sætte deres Repræsentanter ind i Folkethinget. Naar der da foruden dette Thing findes et andet Thing, hvor de forskellige Retninger kun repræsenteres i en ganske uegentlig Grad, eller hvor den — som det er sagt idag — kun repræsenteres af nogle Faa, medens de Andre repræsenterer et Mindretal, nemlig de mere Formuende i Betragtning flere Gange, men den store Mængde kun een Gang. Saa er der og vil der i Virkeligheden altid blive et Flertal paa den Side, og saa er vor Frihed i Virkeligheden Intet værd, saa staar den vel paa Papiret, men som et dødt Bogstav, men i Livet findes den ikke. Det, som vi maa kæmpe for, og det, som jeg vil kæmpe for idag og saalænge, som jeg kan, det er ikke for at flytte en Særret eller en Forret over fra de Rige, hvor den nu er, og over til Andre, thi saa vilde Uretten jo i Virkeligheden være lige stor; men det, som jeg vil være med til at kæmpe for, og det, som jeg tror at kæmpe for idag ved at stemme Nei til det foreliggende Lovforslag, det er den lige Ret opad og nedad, og det er for at give den Frihed, som er udtrykt i vor Grundlov, Liv og Fylde. Det er meget let at skrive Forsatninger; de kunne fabrikeres i dusinvis, men at give dem Liv, gjenneføje dem og bringe Folket til at bruge disse Forsatninger, det er noget helt Andet. Vi fik en fri Forsatning i 1849, men endnu har Folket ikke levet sig frit og kraftigt ind i den. Det er for at bringe det dertil, at der kan blive Liv og Sandhed i Forsatningen af 1849, at der skal kæmpes, og skulde mon ikke Friheden være det bedste Middel imod de Fæjer, som udefra og indefra true Samfundet; skulde mon ikke Friheden være det, som kunde løse Knuden og forfæle Modsetningen mellem Kapitalisten og Arbejderen? Skulde mon ikke netop den almindelige Frihed og den lige Ret; dette at Alle staa med lige Ret uden Hensyn til deres Formue, uden Hensyn til, om de ere Mere eller Mindre, være det bedste Værn imod alle de Tendenter, som der kan findes til voldsomme Rystelser i Samfundet, og som vi dog heller ikke have Ret til ganske at overse? Men tror man vel, at saadanne Strømninger lade sig kue ved Lov og derved, at der uddeles Særrettigheder til de øverste Lag? Jeg tror det i alt Fald ikke. Jeg kan altsaa efter min Overbevisning ikke Andet end stemme imod Finansloven, jeg kan ikke gjøre Andet, fordi jeg ikke vil kunne bringe det i Overensstemmelse med min Samvittighed at bidrage til en Samarbeiden mellem det nuværende Folkething og den nuværende Regjering. Efter hvad der er foregaaet, maa jeg anse det for min

Plikt at bringe denne Samarbeiden til at ophøre. Jeg stemmer imod Finansloven, fordi den nuværende Regjering efter min Opfattelse søger at forrykke Retsforholdet imellem de to Thing, og derved undergrave — saaledes synes det mig — den Frihed, som Grundloven hjenler os. Jeg stemmer imod Finansloven, fordi jeg derved ligemeget er i Overensstemmelse med min egen Overbevisning og med de Mænds Overbevisning og Ønsker, som have skænket mig Plads i denne Sal. Jeg kan vel tænke mig, at der ogsaa i Dag, som altid, kan findes og vil findes, ikke blot Mænd af en anden Opfattelse, men ogsaa Mænd af den samme Opfattelse, der af Frygtagtighed eller af andre Grunde ikke tør gjøre det, som de dog anse for at være fuldkommen rigtigt, og jeg kan tænke mig, at vi ved denne Sag kunne lide et Nederlag; men jeg er vis paa, at hvad enten vi i Dag lide et Nederlag eller ikke, ville vi dog seire til sidst. Denne Overbevisning har jeg, fordi jeg ser, at det er Frihed, som rundt omkring i Europa, og ogsaa i Danmark, bæres frem paa Afdens mægtige Bølger, og fordi jeg veed, at det danske Folk er et sundt og kraftigt Folk, der eier saa gode Kræfter, at det vil blive modent og mandvorent til at bære Frihedens Frugt.

J. A. Hansen: Dersom det var en almindelig Sag, som vi i Dag behandlede, var der jo ingen som helst Grund for mig til at tage Ordet, efter at den politiske Mening, som jeg deler, saa udsærligt og grunddigt er bleven belyst fra mange Sider, og efter at Regjeringens Benner saa paafaldende have holdt sig tilbage fra at tage Regjeringen i Forsvar; men jeg tør ikke, da Sagen har en saa overmaade stor Bigtighed, undlade ogsaa at tage Ordet, uagtet jeg vistnok vil komme til at gjøre mig skyldig i Hjertagelse af Forfjælligt af, hvad der allerede oftere er sagt. Som det blev sagt af den ærede Taler, der i Dag indledede Forhandlingerne, er det jo den Udvilling, vi have haft i de sidste 3 Aar, som endelig nu har ført til, at det Spørgsmaal ligger for, hvorom vi i Dag skal handle. Vi have forhandlet i disse 3 Aar med det nuværende Ministerium, uden at vi have udrettet Meget, og for hvert af de Aar og de Samlinger, der ere gaaede, have vi udrettet Mindre og Mindre. Da vi den 20de September forrige Aar havde nye Valg, havde mine politiske Benner og jeg forud offentlig vedkjendt os, hvad det var for Principer og Sager, vi vilde arbejde for, saafremt Bølgerne vilde skænke os deres Tillid og give os deres Stemme. Valgene af 20de September førte til den nuværende Forsamling. Jeg behøver ikke at sige — thi det er bevist hele Samlingen igjennem — hvor Flertallet af Folkethinget er efter disse nye Valg. Det er altsaa Noget, som ligefrem maatte paaligge os som Plikt, naar vi forud havde kundgjort for Bølgerne, hvilke Principer og Sager vi vilde arbejde for, at vi da ogsaa vilde